

Arrest

nr. 192 048 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat X *loco* advocaat X.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers K.S.A., S.L. en A.M. dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers K.S.A. en S.L. hun huidige vijfde asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet, namelijk de problemen van verzoeker K.S.A. met de Bhatta-maffia. Verzoekster A.M. (dochter van voornoemden) steunt haar huidige derde asielaanvraag op dezelfde motieven die haar ouders naar aanleiding van hun asielaanvragen hebben uiteengezet.

De eerste asielaanvraag van eerste verzoeker K.S.A. en tweede verzoekster S.L. werden geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 17 oktober 2013 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat zij niet aantonen dat zij in hun regio het risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Hun tweede asielaanvraag werd door de commissaris-generaal op 4 november 2013 niet in overweging genomen. Het beroep van verzoekers K.S.A. en S.L. hiertegen werd verworpen door deze Raad in zijn arrest nr. X van 19 januari 2015. Van hun derde asielaanvraag (en de eerste asielaanvraag van verzoekster A.M.) hebben verzoekers op 18 mei 2015 afstand gedaan. In het kader van hun vierde respectievelijk tweede asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, een beslissing die door deze Raad bevestigd werd in zijn arrest nr. X van 17 december 2015.

Ter ondersteuning van hun huidige vijfde respectievelijk derde asielaanvraag leggen verzoekers de volgende originele documenten neer: een attest van de Pakistaanse ambassade in België, twee school leaving certificates van de kinderen, een DVD met beelden van het huwelijksfeest van een familielid in 2011, 31 foto's en een enveloppe. Verzoeker had ook een screenshot van het Taxpayer Facilitation Portal bij, kopieën van een Research Document uit Canada betreffende arrestatiebevelen in Pakistan, kopieën van de eerste pagina's van de paspoorten van de kinderen en algemene krantenartikelen over Pakistan.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde en reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Dient vooreerst op te worden gewezen dat het middel onontvankelijk is waar het betrekking heeft op de beslissingen van de commissaris-generaal genomen in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen. Zo verwijzen verzoekers naar tal van documenten die zij reeds hebben neergelegd, en dewelke ook beoordeeld zijn, in het kader van hun vorige asielaanvragen. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerdere asielaanvraag/asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoekers aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de vijfde respectievelijk derde asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen, zijnde een attest van de Pakistaanse ambassade in België, twee school leaving certificates van de kinderen, een DVD met beelden van het huwelijksfeest van een familielid in 2011, 31 foto's en een enveloppe, een screenshot van het Taxpayer Facilitation Portal, kopieën van een Research Document uit Canada betreffende arrestatiebevelen in Pakistan, kopieën van de eerste pagina's van de paspoorten van de kinderen en algemene krantenartikelen over Pakistan.

Dient te worden benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde wordt toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Daarenboven blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier dat allerhande Pakistaanse documenten, wegens de hoge graad van corruptie in het land eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt.

Wat betreft de twee school leaving certificates stelt de commissaris-generaal bijkomend dat deze opgesteld werden in november 2016 en aldus een gesolliciteerd karakter vertonen. Het hoeft geen betoog dat louter stellen dat het wel degelijk authentieke documenten betreffen, dit hun gelijk bewijst. Ook de opmerking dat het CGVS de authenticiteit ervan had moeten onderzoeken door vragen te stellen aan de kinderen A.W. en A.M. vermag dit niet te doen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De Raad benadrukt in dit verband nog dat

van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het begin van de eerste asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het verwijt dat de commissaris-generaal in casu geen onderzoeksdaden heeft verricht is dan ook niet dienstig. De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort.

In tegenstelling tot wat verzoekers in hun verzoekschrift poneren, werden zij wel degelijk in de mogelijkheid gesteld om de door hen voorgelegde documenten toe te lichten. In casu blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de vijfde respectievelijk derde asielaanvraag van verzoekers heeft geregistreerd en van hen een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaring blijkt dat verzoekers in de gelegenheid gesteld werden nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (adm.doss, verklaring meervoudige aanvraag van 19 december 2016, vragen 15 en 17). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekers aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. De Raad wijst er op dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen.

Zo dan toch zou kunnen worden aangenomen dat (blijkens de geboorteakte van hun jongste zoon, de neergelegde kopieën van hun paspoorten en het attest van de Pakistaanse ambassade in België) verzoekers daadwerkelijk in Karachi aanwezig waren op 30 december 2006 voor de geboorte van hun jongste zoon R.A., op 10 november 2008 om de paspoorten van A.M., W.R. en K.Z. af te halen, op 29 januari 2010 om de Thaise visums te verkrijgen bij de ambassade van Thailand te Karachi, en op 3 november 2010 om de paspoorten van K.S.A. en van S.L. af te halen, dan nog blijkt hieruit niet dat zij daadwerkelijk van 2006 tot 2011 in Pakistan hebben verbleven. Hetzelfde dient gezegd te worden over de screenshot van het Taxpayer Facilitation Portal (waaruit blijkt dat verzoeker in 2004 nog belastingen betaalde), de DVD en de foto's en die verzoekers in het kader van huidige asielaanvraag hebben bijgebracht. Deze vormen geen bewijs dat verzoekers van 2006 tot 2011 woonachtig waren in Karachi, hoogstens dat zij zich af en toe in Pakistan bevonden. Blijft vaststaan dat verzoekers nog steeds nalaten een duidelijk beeld te schetsen van hun werkelijke verblijfplaatsen de voorbije jaren. Dat zij op verspreide data in Karachi zouden geweest zijn, toont niet aan dat zij gedurende geheel deze periode daar woonachtig waren. Door ook slechts onvolledige kopieën bij te brengen van hun paspoorten, geven verzoekers geen inzicht in hun daadwerkelijke reisbewegingen te meer daar, zoals in het kader van hun vorige asielaanvraag werd opgemerkt, een Platinum visakaart van Pakistan International Airways (PIA) in combinatie met een Diamond Award Frequent Flyer kaart van diezelfde luchtvaartmaatschappij veel meer verplaatsingen laat vermoeden dan hetgeen verzoekers laten blijken. Verzoekers hun stelling dat het CGVS de moeilijkheid onderschat om vanuit Pakistan naar Europa te reizen, is niet meer dan een overdreven voorstelling van de feiten. Uit niets blijkt en verzoekers tonen evenmin aan dat zij, waarvan vaststaat dat zij op zijn minst een visum voor het Verenigd Koninkrijk en voor Thailand hebben verkregen, problemen zouden hebben of zouden hebben gekend om ten eerste in Pakistan visa aan te vragen en te verkrijgen en ten tweede om met deze aangevraagde en verkregen reisdocumenten te reizen naar de gewenste bestemmingen.

Hoe dan ook, daargelaten verzoekers hun daadwerkelijke verblijfplaatsen en in tegenstelling tot wat verzoekers in hun verzoekschrift voorhouden, werd reeds door zowel de commissaris-generaal als deze

Raad in het kader van hun eerste asielaanvraag geoordeeld dat er aan de door verzoekers aangevoerde problemen met de Bhatta-maffia geen geloof kan worden gehecht. De Raad oordeelde in zijn arrest nr. X van 17 oktober 2013 als volgt:

“Bovendien blijkt verzoeker onwetend omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo stelt hij dat er op 12 februari 2012 een FIR tegen hem, zijn broer en zijn wachter werd ingediend naar aanleiding van een schietincident bij zijn woning waarbij twee personen gewond raakten (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4 en 6). Hoewel verzoeker aangeeft dat de familie van de jongen die gewond raakte een FIR indiende, weet hij geenszins door wie die FIR precies werd ingediend (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16 en 17). Ook de naam van de jongen uit de buurt die gewond raakte of de naam van de andere persoon uit de wijk die gewond raakte weet verzoeker niet (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16 en 17). Evenmin weet verzoeker wat de medische situatie van de gewond geraakte jongen op de dag van vandaag is (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17). Daarnaast weet verzoeker niets over de huidige situatie van zijn wachter (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17 en 21). Bovendien weet verzoeker niet of er verdere gerechtelijke stappen werden ondernomen tegen hem, zijn broer of zijn wachter, noch of er enig vervolg is geweest na de FIR (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7 en 21).

Daarnaast slaagt verzoeker er geenszins in een duidelijk chronologisch beeld te schetsen van de verscheidene keren dat hij zou zijn afgeperst en zijn reacties hierop. Zo stelt hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij een derde keer werd afgeperst eind juli of begin augustus 2011, waarbij hem gevraagd werd een miljoen roepies te betalen. Als reactie hierop zou hij een brief naar de autoriteiten gestuurd hebben (stuk 11, vragenlijst CGVS, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker eerst dat hij de tweede brief naar de autoriteiten op 30 juni verstuurd, nadat hij twee maal was afgeperst voor respectievelijk 200.000 en 300.000 roepies (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13). Vervolgens stelt verzoeker dat de derde afpersing plaatsvond in juni en dat het in juli of augustus was dat hij het verzoekschrift indiende (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter vraagt of het verzoekschrift eind juni was, antwoordt verzoeker bevestigend (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Daarnaast stelt verzoeker plots dat de derde afpersing midden juli plaatsvond (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Nog even later stelt verzoeker dan weer dat hij het verzoekschrift indiende op 29 juli (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15). Vervolgens wijzigt verzoeker zijn verklaringen echter opnieuw en stelt hij dat op 29 juli een betoging plaatsvond en dat het verzoekschrift dateerde van de maand juni (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15). Bovendien had verzoeker deze betoging eerder op 5 april gesitueerd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13 en 14). Van een asielzoeker mag evenwel worden verwacht dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan evenzeer van verzoeker worden verwacht dat zij over bovenstaande zaken eenduidige verklaringen aflegt. Ten overvloede merkt de Raad op dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker in de door hem beweerde afpersingszaak tot tweemaal toe een brief richtte aan hogere politionele autoriteiten, maar geenszins de moeite deed om bij de lokale politie een klacht in te dienen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12 en 13).

3.6. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde en genoemde gecertificeerde kopie van een FIR in het Urdu stelt de Raad vast dat deze niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, en bijgevolg niet in overweging kan worden genomen. Bovendien is het niet aannemelijk dat de ingescande versie van deze FIR die per e-mail zou zijn opgestuurd, duidelijker leesbaar is dan de gecertificeerde kopie. Zo stelt de Raad vast dat de letters op de gecertificeerde kopie op verscheidene plaatsen bijzonder vaag en slecht leesbaar zijn, terwijl zij op de ingescande versie duidelijk zichtbaar zijn. Dergelijke vaststellingen doen afbreuk aan de authenticiteit van deze FIR. Bijgevolg ontbeert het ook de Engelse vertaling van deze FIR aan enige bewijswaarde. Wat betreft de door verzoeker neergelegde krantenartikelen, merkt de Raad op dat een krantenartikel in een originele krant een bewijs is dat een artikel gepubliceerd is maar geen bewijs van de erin vermelde feiten. Een krantenartikel is immers geen officieel document en bijgevolg niet voldoende om de geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen. Overigens wordt er op geen enkel ogenblik in deze artikelen naar verzoekers verwezen. Ze tonen geenszins aan dat de vermoorde bewaker bij verzoekers was tewerkgesteld. Met betrekking tot de krantenartikelen in het Urdu dient opnieuw te worden vastgesteld dat de bijgevoegde vertalingen geenszins voor eensluidend verklaarde vertalingen in de zin van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december

2006 zijn. Het verzendingsborderel van DHL kan geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen noch verzoekers' geloofwaardigheid herstellen."

Ook de documenten neergelegd door verzoekers K.S.A. en S.L. in het kader van hun daaropvolgende tweede en vierde asielaanvraag (krantenartikelen en een arrestatiebevel) vermogen naar het oordeel van de Raad de geloofwaardigheid van verzoekers hun asielrelaas niet te herstellen (cfr. RvV 19 januari 2015, nr. X en RvV 17 december 2015, nr. X).

Zo verzoekers in het kader van hun huidige asielaanvraag een research document uit Canada neerlegt betreffende arrestatiebevelen in Pakistan waaruit blijkt dat de naam van de magistraat niet vermeld staat op een FIR en hier in hun verzoekschrift nogmaals de nadruk op leggen, wijst de Raad op de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing. Deze luidt als volgt: "Zo vermeldt het Canadese rapport dan wel dat de naam van de magistraat niet vermeld staat, maar doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat het arrestatiebevel nog steeds bijzonder **laattijdig** werd opgesteld, nog steeds geen reden van arrestatie vermeldt en nog steeds niet gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen. **Wat meer is**, over het door u neergelegde attest van de Pakistaanse ambassade kan het volgende worden gezegd. Het is bijzonder opvallend dat u, waartegen een arrestatiebevel zou zijn uitgevaardigd in Pakistan, zich zomaar persoonlijk tot de Pakistaanse ambassade zou richten. **Dergelijke vaststelling doet dan ook absoluut afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.**" Louter stellen dat zij een risico hebben genomen om ondanks de FIR naar de Pakistaanse ambassade te gaan, overtuigt de Raad geenszins.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas van verzoekers, wordt eens te meer bevestigd door de vaststelling dat hun zoon A.W. niet of amper op de hoogte is van de asielmotieven van zijn ouders en zus (adm.doss., beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 maart 2017 in hoofde van A.W.).

5.2. De veiligheidssituatie van de provincie Sindh zoals deze geanalyseerd en weergegeven wordt in de bestreden beslissingen, wordt niet weerlegd door verzoekers zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt bijgetreden.

6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij

heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 juni 2017, voeren verzoekende partijen aan dat zij zeer veel documenten hebben ingediend ter ondersteuning van hun 5de asielaanvraag teneinde hun vrees voor vervolging te ondersteunen. Zij wijzen op het attest van de Pakistaanse ambassade en stellen dat zij inderdaad een risico hebben genomen door naar de ambassade te gaan, doch dat dit kleiner was dan een terugkeer naar hun land van herkomst. Uit dit stuk blijkt ontegensprekelijk dat de paspoorten werden afgegeven in Pakistan aangezien zij daar lijfelijk aanwezig diende te zijn om het in ontvangst te nemen, zodat ook hun verblijf in Pakistan tussen 2008 en 2010 is aangetoond. Verzoekende partijen vragen zich af wat ze nog meer kunnen aanbrengen om hun verblijf te staven. Zij wijzen voorts op de schoolcertificaten en stellen dat deze een bewijs zijn dat verder had kunnen onderzocht worden. Verzoekende partijen wijzen erop dat de CGVS stelt dat zij niet meer informatie geven bij de foto's en DVD's en dat dit een reden te meer is dat zij hieromtrent dienden gehoord te worden. Verzoekende partijen wijzen erop dat indien de CGVS meer informatie nodig had hij hen had kunnen oproepen voor verhoor. Tot slot wijzen verzoekende partijen erop dat zij niet echt werden gehoord.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 26 juni 2017 opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het herhalen van de middelen in hun verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleren. Dient te worden beklemtoond dat de vele documenten bijgebracht door verzoekende partijen, zoals in voormelde beschikking te lezen valt, geen bewijs vormen dat zij van 2006 tot 2011 woonachtig waren in Karachi, doch hoogstens dat zij zich af en toe in Pakistan bevonden. Dat zij op verspreide data in Karachi zouden geweest zijn, toont niet aan dat zij gedurende geheel deze periode daar woonachtig waren. Blijft vaststaan dat verzoekende partijen nog steeds nalaten een duidelijk beeld te schetsen van hun werkelijke verblijfplaatsen de voorbije jaren. Door ook slechts onvolledige kopieën bij te brengen van hun paspoorten, geven verzoekende partijen geen inzicht in hun daadwerkelijke reisbewegingen te meer daar, zoals in het kader van hun vorige asielaanvraag werd opgemerkt, een Platinum visakaart van Pakistan International Airways (PIA) in combinatie met een Diamond Award Frequent Flyer kaart van diezelfde luchtvaartmaatschappij veel meer verplaatsingen laat vermoeden dan hetgeen verzoekers laten blijken. Uit niets blijkt dat verzoekende partijen, waarvan vaststaat dat zij op zijn minst een visum voor het Verenigd Koninkrijk en voor Thailand hebben verkregen, problemen zouden hebben of zouden hebben gekend om ten eerste in Pakistan een visa aan te vragen en te verkrijgen en ten tweede om met deze aangevraagde en verkregen reisdocumenten legaal te reizen naar de gewenste bestemmingen.

Hoe dan ook, daargelaten de daadwerkelijke verblijfplaatsen van verzoekende partijen en in tegenstelling tot wat verzoekende partijen in hun verzoekschrift voorhouden, werd reeds door zowel de commissaris-generaal als de Raad in het kader van hun eerste asielaanvraag geoordeeld dat er aan de door hen aangevoerde problemen met de Bhatta-maffia geen geloof kan worden gehecht. De Raad verwijst hiertoe naar zijn arrest nr. X van 17 oktober 2013 waaruit tevens geciteerd werd in voormelde beschikking.

Waar verzoekende partijen voorts wijzen op de schoolcertificaten, de foto's en DVD's en stellen dat deze verder hadden kunnen onderzocht worden en dat zij hieromtrent dienden gehoord te worden, wijst de Raad erop dat deze documenten geen afbreuk doen aan het oordeel dat geen geloof wordt gehecht aan de problemen met de Bhatta-maffia, temeer ongeloofwaardige verklaringen niet zonder meer geloofwaardig worden door het neerleggen van documenten, gelet op het feit dat documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS